

## Âlemde tesadüf yoktur.

İ'lem eyyühe'l-aziz! Âlemde tesadüf yoktur. Evet, bilhassa bahar mevsiminde, küre-i arz bahçesinde, bütün ağaçların dallarında, çiçeklerin yapraklarında, mezruatın sümbüllerinde hikmet bülbülleri, hikmet âyetlerini tenaggum ve terennüm ile inşad ettikleri iman kulağıyla, basîret gözüyle dinlenilirse tesadüf şeytanları bile kabul ile hayran olurlar.

### Âlemde tesadüf yoktur.

Şu kâinatta “rastgelelik”, “başiboşluk” diye bir şey yoktur.

- Bir kitap düşün... Harfler düzgün dizilmiş, cümleler anlamlı.  
→ Buna “tesadüf” diyebilir misin?
- Bir telefon düşün... İçinde binlerce parça kusursuz uyumla çalışıyor.  
→ “Kendi kendine oldu” denir mi?
- Bir insan düşün... Göz, kalp, beyin, sinir sistemi...  
→ Hepsi bir planla çalışıyor.

Bu kadar düzen varsa → tesadüf yoktur. Tesadüf, ancak düzensizliğin adıdır. Kâinat ise baştan sona bir **nizam içindedir**.

### Sayılar Konuşur: Tesadüf Susar

- Bir zar attığında “4” gelme ihtimali **6'da 1**'dir.
- İki zarı aynı anda atarsan, ikisinin de “4” gelmesi **36'da 1**
- Bunu birkaç defa üst üste tekrarladığında ihtimal hızla küçülür...
- Dört defa peş peşe aynı sonucu yakalamak ise artık **679.616'da 1** gibi neredeyse imkânsıza yaklaşan bir ihtimaldir.

Sadece **iki zarın dört kez aynı gelmesi** bile bu kadar düşük bir ihtimalken... Bir insan bedenindeki **206 kemiğin**, doğru sayıda, doğru yerde, doğru biçimde, birbirine tam uyum içinde oluşmasının “tesadüf” ile gerçekleşme ihtimali kaçta kaçtır?

Haydi hayalen deneyelim: 206 kemiği bir torbaya atalım. Her çektiğimiz kemikle bir iskelet

kurmaya çalışalım. Bir yerde hata yaptık mı? Her şeyi başa sarıyoruz...

Bu işlemi **kusursuz şekilde tamamlayabilme ihtimali**, rakamların ifade edemeyeceği kadar küçüktür. Trilyonlar değil... katrilyonlar değil... Artık matematiğin dili susar.

Üstelik biz burada sadece **dizilişi** konuştuk. Peki ya o kemiklerin **yoktan var edilmesi**? Peki ya her insanda aynı sistemle tekrar edilmesi? Peki ya bütün canlılardaki sayısız yapı? İhtimal hesabı burada çöker.

## Zar Deneyi ve Çöken Tesadüf İddiası

Başka bir misal: Bir zar düşün... Altı defa üst üste atıyorsun: Önce **1**, sonra **2**, sonra **3**, sonra **4**, sonra **5**, sonra **6** gelsin... Bunun ihtimali nedir? **46.656'da 1**. Yani neredeyse "olmaz" dediğimiz bir ihtimal.

Şimdi insana bakalım: İnsanın kulağında **6 küçük kemik** vardır. Ve bu kemikler: rastgele değil, gelişigüzel değil, tam olması gereken sırayla dizilmiştir.

Eğer —faraza— bu kemiklerin **tesadüfen oluştuğunu** kabul etsek bile, **mevcut doğru dizilişleriyle bir araya gelmeleri** yine aynı ihtimale çıkar: **46.656'da 1**. Ama mesele burada bitmiyor... Bu sadece **bir insanın kulağı**.

Şimdi bunu büyüt: Bugün yeryüzünde yaklaşık **8 milyar insan** var. Ve hepsinde: Aynı kemikler, aynı düzen, aynı kusursuz sistem... Hepsi **istisnasız aynı**.

Şimdi soralım: 46.656'da 1 olan bir ihtimalin, **7 milyar defa arka arkaya hiç şaşmadan gerçekleşmesi** ne demektir? Bu artık ihtimal değil... **İmkânsızın bile ötesidir**.

Matematik burada susar. Akıl burada karar verir. Bir zarın altı defa istenilen sırayla gelmesini "mucize" sayan akıl, insanın içindeki bu kusursuz düzeni "tesadüf" ile açıklıyorsa... Bu, cehalet değil sadece; **hakikate gözünü kapamaktır**.

## Bir Kelimeyi Yazamayan Tesadüf, DNA'yı Nasıl Yazsın

Bir maymunu daktilonun başına oturtalım ve tuşlara rastgele basmasına izin verelim. Tek bir harfi doğru yazma ihtimali 29'da 1'dir. İki harfli anlamlı bir kelime yazması 841'de 1'e düşer. Yedi harfli bir kelime—mesela "TESADÜF"—yazması ise yaklaşık 17 milyarda 1 ihtimaldir. Bu artık sadece zor değil, fiilen imkânsıza yakın bir durumdur. Böyle bir yöntemle anlamlı bir cümle, bir sayfa ya da bir kitap ortaya çıkması ise aklen kabul edilemez. Çünkü anlam; bilinç, tercih ve hedef ister. Tesadüf ise kördür, ne yaptığını bilmez.

Şimdi bu basit örneği hayatla kıyaslayalım. İnsan, birkaç harften oluşan bir kelime değil; başlı başına muazzam bir "kitap"tır. Sadece DNA'ya baktığımızda yaklaşık 3.5 milyar "harf"ten oluşan bir sistem görürüz. Bu harflerin her biri yerli yerindedir; en küçük bir hata bile sistemi bozacak kadar hassas bir düzen vardır. Yedi harfli bir kelimenin tesadüfen oluşma ihtimali 17 milyarda 1 ise, 3.5 milyar harften oluşan bir DNA'nın tesadüfen oluşma ihtimali artık

hesaplanamaz bir noktaya çıkar. Matematiğin dili burada susar.

Üstelik mesele yalnızca bir DNA ile sınırlı değildir. Bu sistem her insanda, her hücrede tekrar edilir; her canlıda farklı ama yine kusursuz şekillerde bulunur. Aynı düzenin milyarlarca defa hatasız tekrarlanması, ihtimal kavramını tamamen ortadan kaldırır. Artık burada “çok düşük ihtimal” değil, açık bir imkânsızlık söz konusudur.

Netice olarak, bir kitabın tesadüfen yazılamayacağını kabul eden bir aklın, bundan kat kat mükemmel olan hayatı tesadüfle açıklamaya çalışması ciddi bir çelişkidir. Tesadüf; bilmez, görmez, seçmez ve hedef gütmez. Hâlbuki hayat baştan sona ilim, ölçü, denge ve hikmetle doludur. Bu kadar anlam ve düzen karşısında “tesadüf” demek, hakikati açıklamak değil, görmezden gelmektir. İnsafla düşünen bir akıl ise şu sonuca varır: Bu kadar ince hesap ve bu kadar derin mana sahipsiz olamaz.

Evet, bilhassa bahar mevsiminde, küre-i arz bahçesinde, bütün ağaçların dallarında, çiçeklerin yapraklarında, mezruatın sümbüllerinde hikmet bülbülleri, hikmet âyetlerini tenaggum ve terennüm ile inşad ettikleri iman kulağıyla, basîret gözüyle dinlenilirse tesadüf şeytanları bile kabul ile hayran olurlar.

**“Hikmet bülbülleri”** ifadesi, kâinattaki her bir varlığın sessiz ama çok derin bir şekilde konuştuğunu anlatır. Bülbül nasıl güzel bir nağme ile kendini ifade ediyorsa, çiçek de rengiyle, kokusuyla; ağaç meyvesiyle; tohum içindeki programıyla bir şeyler söyler. Mesela kuru bir daldan çıkan bir elma, “Ben bu odunun eseri olamam” der. Bir çiçeğin ince desenleri, “Beni rastgelelik yapamaz” diye haykırır. Demek ki bu varlıklar ağızla değil, hâlleriyle konuşur; her biri birer “hikmet bülbülü”dür.

**“Hikmet âyetlerini”** ifadesi ise bu varlıkların sadece güzel değil, aynı zamanda birer delil olduğunu gösterir. Çünkü “âyet” demek, işaret ve delil demektir. Nasıl ki bir saraya giren insan, duvardaki nakışları, tavandaki süsleri görüp “Bunun ustası var” der; aynen öyle de bir çiçeğe bakan, bir ağacı inceleyen, bir başağı gören kişi, bunların arkasındaki ilim ve hikmeti fark eder. Bir tohumun küçücük hâlinden koca bir ağacın planını taşıması, açık bir delildir. Yani her varlık, kendisini değil, kendisini yapanı gösteren bir işaret gibidir.

Küçücük bir tohumda öyle bir **plan, yön tayini, karar mekanizması ve hedefe ulaşma kabiliyeti** var ki, bunu tesadüfle izah etmek aklen mümkün görünmüyor.

## **Tesadüf, labirente yön bulamaz.**

Bir labirent düşünelim... Girişte gözleri kapalı bir karınca var. Labirent ise son derece karmaşık; yüzlerce çıkmaz sokak, yanlış yollar, geri dönüşler... Bu karınca her seferinde **doğru yolu bulup hiç sapmadan çıkışa ulaşsın**. Bir defa olsa “şans” dersin... Ama bunu

milyonlarca kez hatasız yaparsa? Artık bu şans değil, **bilinçli yönlendirme** olur.

Şimdi bu misali toprağın altına indir. Tohum, karanlığın içinde yönünü bulur. Önüne çıkan engelleri dolaşır, baskı uygular, yol açar ve mutlaka ışığa ulaşır. Kökünü aşağı salar, gövdesini yukarı çıkarır. Ne yolu şaşırır, ne hedefi kaçarır. Bu hâl bir tek tohumda olsa belki yine “tesadüf” denebilirdi.

Ama mesele bir tane değil... Yeryüzünde her bahar **milyarlarca tohum**, aynı karanlık labirentin içinde, aynı doğrulukla, aynı hedefe yönelerek filizleniyor. Hiçbiri kararsız kalmıyor, hiçbiri yönünü şaşırıyor, hiçbiri “yanlış yola girdim” demiyor. Hepsisi, sanki yolu biliyormuş gibi, sanki hedefi tanıyormuş gibi hareket ediyor.

Şimdi sor: Gözleri kapalı bir karıncanın, karmaşık bir labirenti milyonlarca kez hatasız geçmesini “tesadüf” diye açıklayabilir misin? Açıklayamazsın.

Öyleyse milyarlarca tohumun, toprağın içindeki bu karanlık ve karmaşık ortamda, her defasında doğru yönü bulmasını nasıl “tesadüf” diye açıklayacaksın? Bu artık ihtimal değil... Bu artık “çok zor” da değil... **Bu, tesadüfün belini kıran açık bir hakikattir.**

## **Yukarıyı Bilen Kim? Aşağıyı Bilen Kim?**

Bir asansör düşünelim... Ama bu asansörün ne elektriği var, ne kumandası, ne de bir programı... Buna rağmen kendi kendine hareket ediyor: Doğru kata gidiyor, tam olması gereken yerde duruyor, kapıyı doğru zamanda açıyor. Böyle bir şey mümkün müdür? Elbette hayır. Çünkü yön tayini, zamanlama ve isabet; bilgi, plan ve kontrol gerektirir.

Şimdi aynı mantığı bir tohuma uygulayalım. Tohum, karanlık toprağın içinde kökünü aşağıya indirir, gövdesini yukarı çıkarır ve ışığa doğru yönelir. Ne şaşırır, ne kararsız kalır, ne de yanlış yöne gider. Üstelik bu hâl sadece bir tohuma mahsus değildir. Yeryüzündeki milyarlarca tohum, aynı şekilde, aynı doğrulukla ve aynı hedefe yönelerek hareket eder.

Bir asansör bile programsız çalışamazken, şuursuz bir tohumun her defasında doğru yönü bulması nasıl tesadüfle açıklanabilir? Kör, bilmeyen ve yön tayin edemeyen tesadüf; ne yukarıyı seçebilir ne aşağıyı ayırt edebilir. Hâlbuki ortada şaşmayan bir yön, değişmeyen bir hedef ve kusursuz bir hareket vardır.

İnsafla bakıldığında şu hakikat açıkça görülür: Yukarıyı da aşağıyı da bilen, yönü tayin eden ve bu düzeni hatasız şekilde işleten bir ilim, irade ve kudret vardır.

## **Tesadüf Parçaları Birleştirir mi, Yoksa Karıştırır mı?**

Bir torbaya binlerce farklı parçayı—kablo, vida, plastik ve metal—rastgele atalım ve torbayı sallayalım. Sonra içinden çalışan bir bilgisayar çıksın... Böyle bir şey mümkün müdür? Elbette hayır. Çünkü bir sistemin ortaya çıkması; plan, bilgi ve düzen gerektirir. Rastgelelik parçaları birleştirmez, sadece karıştırır.

Şimdi aynı hakikati bir çekirdeğe bakalım. Küçük bir çekirdek, toprağın içinde suyu ve mineralleri alır; kök, gövde, dal, yaprak ve sonunda meyveye kadar uzanan muazzam bir sistemi kurar. Üstelik her şey yerli yerindedir: Kök aşağı iner, gövde yukarı çıkar, yaprak ışığı alır, meyve tam olması gereken özelliklerle oluşur. Bu sistem, insanın yaptığı en gelişmiş makinelerden bile daha hassas ve daha kompleks bir düzene sahiptir.

Eğer bu iş tesadüf olsaydı, düzen değil karışıklık görürdük. Elmada portakalın tadı, muzda kirazın kokusu, armutta bambaşka bir şekil ortaya çıkardı. Çünkü tesadüf ayırmaz, seçmez, ölçmez; sadece karıştırır. Ama biz her defasında aynı elmayı, aynı tadı, aynı kokuyu buluyoruz. Hiç şaşmıyor, hiç karışmıyor.

Demek ki ortada rastgele bir birleşme değil, bilinçli bir yerleştirme vardır. Çekirdeğin içinden çıkan bu kusursuz sistem, tesadüfün değil; ilim, irade ve hikmetin eseridir.

## **Fabrika Tesadüfle Üretim Yapabilir mi?**

**Bir fabrika düşünelim:** İçinde ne işçi var, ne mühendis, ne de bir plan... Buna rağmen fabrika çalışıyor; üretim yapıyor, parçaları doğru yerlere yerleştiriyor ve hataları düzeltiyor. Böyle bir şey mümkün müdür? Elbette hayır. Çünkü üretim; bilgi, planlama ve yönetim gerektirir. Rastgelelik üretmez, sadece dağıtır ve bozar.

**Şimdi aynı hakikati bir çekirdekte görelim.** Küçük bir çekirdeğin içinde hücreler görev paylaşımı yapar; bir kısmı kök olur, bir kısmı gövde, bir kısmı yaprak... Her biri tam olması gereken yerde, olması gereken zamanda vazifesini eksiksiz yerine getirir. Hiçbir hücre “yanlış yere gitmez”, hiçbir parça “karışmaz”. Üstelik bu düzen sadece bir çekirdekte değil, yeryüzündeki milyarlarca bitkide aynı şekilde, aynı doğrulukla tekrar eder.

Eğer bu iş tesadüf olsaydı, fabrikadaki gibi düzen değil karışıklık olurdu. Kök yukarı çıkmaya çalışır, gövde toprağın içine girer, yaprak yanlış yerde oluşur, sistem bozulurdu. Ama biz her defasında kusursuz bir işleyiş görüyoruz. Ne yer şaşar ne görev karışır.

Demek ki ortada şuursuz bir faaliyet değil, son derece hassas bir düzen ve bilinçli bir yönetim vardır. Bu kadar isabetli bir üretim, tesadüfle değil; ilim, irade ve hikmetle açıklanır.

## **Meyveler Tesadüfen Olur mu?**

**Bir an için farz edelim: Meyveler gerçekten tesadüfen oluşuyor...O zaman ne görürdük?**

Bir ağaçtan çıkan meyveler birbirine benzemezdi. Aynı dalda biri ekşi, biri tatlı, biri acı olurdu. Bir elmayı ısırıldığında içinde portakal tadı, muz kokusu, hatta hiç tanımadığın garip bir karışım çıkabilirdi. Çünkü tesadüf ölçmez, seçmez, ayırmaz; sadece karıştırır.

Bir gün aldığın elma tatlı olur, ertesi gün aynı ağaçtan aldığın elma zehir gibi acı çıkabilirdi. Pazardan aldığın meyveler güvenilir olmazdı; çünkü hiçbir standardı olmazdı. Bir portakalın

içinden üzüm aroması, bir muzdan limon ekşiliği gelebilirdi. Hatta meyvenin rengi, şekli, iç yapısı bile her seferinde değişirdi.

Daha da ileri gidelim...Bir çekirdekten her seferinde aynı ağaç çıkmazdı. Elma çekirdeğinden bazen elma, bazen armut, bazen tamamen alakasız bir bitki çıkardı. Çünkü tesadüf “bu budur” demez, sınır koymaz, kimlik vermez. Ama gerçek ne?

**Her elma:** aynı tadı taşır, yni kokuyu verir, aynı yapıyı korur.

**Her portakal:** kendi kokusunu şaşırmaz, kendi dilim yapısını bozmadan üretir

**Milyarlarca kez, her sene, her yerde... Hiç karışmadan, hiç şaşmadan.**

İşte asıl şaşırtıcı olan budur: Tesadüf olsaydı şaşırmamız gerekirdi...

**Ama biz hiç şaşırmıyoruz. Çünkü düzen o kadar sürekli ki, insan onu “normal” sanıyor. Hâlbuki bu düzen: Karışıklığın değil, seçimin... ölçünün... bilginin eseridir.**

İnsafla bakan bir akıl şunu söyler: Meyveler tesadüfen olsaydı, dünya bir tat karmaşasına dönerdi. Ama her şey yerli yerinde ve aynı kaldığına göre... Bu iş tesadüf değil.

## **Çiçekler Tesadüfen Olur mu?**

**Bir an için düşünelim: Çiçekler gerçekten tesadüfen oluşuyor... O zaman ne görürdük?**

Aynı dalda açan çiçekler birbirine benzemezdi. Birinin rengi soluk, diğerinin rengi dağılmış, bir başkasının yaprakları eksik ya da şekilsiz olurdu. Bir gül kokladığında bazen güzel bir koku alır, bazen hiç koku alamaz, bazen de rahatsız edici bir koku hissederdin. Çünkü tesadüf ne ölçü tanır ne uyum; sadece karıştırır.

Bir papatyanın yaprakları her seferinde farklı sayıda ve düzensiz olurdu. Bir lalenin formu bozulur, simetrisi kaybolur, kimi eğri kimi yamuk açardı. Renkler birbirine girer, desenler dağılırdı. Aynı çiçeği iki kez gördüğünde tanıyamazdın bile. Çünkü tesadüf kimlik vermez, istikrar sağlamaz.

Daha da ileri gidelim... Bir tohumdan çıkan çiçek her seferinde aynı olmazdı. Gül çekirdeğinden bazen gül, bazen bambaşka bir çiçek, bazen de şekilsiz bir şey çıkardı. Çünkü tesadüf “bu hep böyle olacak” demez; sabit bir kanun koyamaz. Ama gerçek ne?

**Her gül:** kendine has kokusunu taşır, yapraklarını belli bir düzenle dizer, rengini ve formunu korur.

**Her papatya:** aynı sadelikte açar, aynı simetriyi tekrar eder.

**Milyonlarca kez, her baharda, her yerde...Hiç şaşmadan, hiç karışmadan.** İşte asıl hayret verici olan budur: Tesadüf olsaydı düzensizlik olurdu... Ama biz kusursuz bir düzen

görüyoruz. Bu kadar renk uyumu, bu kadar simetri, bu kadar tekrar eden güzellik karışıklığının değil, ölçünün, sanatın ve ilmin eseridir.

İnsafla bakan bir akıl şunu söyler: Çiçekler tesadüfen olsaydı, tabiat bir renk ve şekil karmaşasına dönerdi. Ama her şey bu kadar ince ve uyumlu olduğuna göre bu iş tesadüf değil.

## **Yapraklar Tesadüfen Olur mu?**

### **Bir an için farz edelim: Yapraklar gerçekten tesadüfen oluşuyor...**

O zaman ne görürdük? Aynı ağacın üzerindeki yapraklar birbirine benzemezdi. Birinin şekli düzgün, diğerinin yarısı eksik, bir başkası delik deşik olurdu. Damarları rastgele dağılır, kimisi kalın, kimisi ince, kimisi tamamen işlevsiz olurdu. Çünkü tesadüf ölçmez, planlamaz; sadece karıştırır.

**Bir yaprağın içindeki damar sistemini düşün...** O incecik yollar, suyu ve besini en uç noktaya kadar taşıyan kusursuz bir ağ gibidir. Eğer bu sistem tesadüf olsaydı, damarlar rastgele dağılırdı. Su yaprağın bir tarafına gider, diğer tarafı kurur, yaprak görevini yapamazdı. Ama biz ne görüyoruz?

Her yaprakta aynı düzen, aynı plan, aynı hassas dağılım. Daha da dikkat edelim: Yapraklar sadece güzel görünmek için değil; fotosentez yapar, güneşi yakalar, ağacı besler.

Eğer tesadüf olsaydı: yaprakların yüzeyi yanlış olurdu, güneşi doğru yakalayamazdı, sistem çalışmazdı. Ama her yaprak, adeta mühendislik harikası gibi çalışır.

Daha da ileri gidelim... Aynı ağaçta milyonlarca yaprak çıkar. Hiçbiri görevini şaşırılmaz. Hiçbiri “yanlış yerde” oluşmaz.

**Tesadüf olsaydı:** Yapraklar düzensiz çıkar, kimi hiç oluşmaz, kimi işe yaramaz olurdu.

Ama gerçek ne? Hepsi görevli, hepsi ölçülü, hepsi yerli yerinde.

İşte asıl hayret verici olan budur: **Tesadüf olsaydı karmaşa olurdu. Ama biz kusursuz bir sistem görüyoruz.** Bu kadar hassas damar ağı, bu kadar ince hesap, bu kadar tekrar eden düzen karışıklığının değil, ilmin, planın ve hikmetin eseridir.

İnsafla bakan bir akıl şunu der: Yapraklar tesadüfen olsaydı, ağaçlar yaşayamazdı. Ama her şey bu kadar kusursuz işlediğine göre bu iş tesadüf değil.

**“Tenaggum ve terennüm ile”** ifadesi, bu konuşmanın rastgele değil, tam bir uyum ve ahenk içinde gerçekleştiğini anlatır. Bahar mevsiminde milyonlarca bitki aynı anda uyanır; ağaçlar belirli bir düzenle çiçek açar; arılar aynı sistemle çalışır.

Bu durum, bir orkestrayı andırır: Her enstrüman farklı ses çıkarır ama hepsi aynı ahenge bağlıdır. Eğer bu iş tesadüfe bırakılsaydı, her şey birbirine karışır, düzensizlik ve karmaşa

ortaya çıkardı. Oysa gördüğümüz şey, kusursuz bir senkron ve ölçüdür. Bu da gösterir ki ortada bilinçli bir idare vardır.

**“İman kulağıyla, basîret gözüyle dinlenilirse”** ifadesi ise asıl meselenin bakmak değil, doğru şekilde bakmak olduğunu anlatır. Herkes çiçeği görür ama herkes aynı şeyi görmez. Biri sadece “ne güzel” der geçer; diğeri ise “Bu güzelliğin arkasında nasıl bir sanat var?” diye düşünür.

Aynı şekilde bir insan kulağıyla kuş sesini duyar; fakat iman kulağıyla dinleyen, o sesin ardındaki düzeni ve hikmeti fark eder. Basiret gözü ise eşyanın sadece dışını değil, iç yüzünü görmektir. Elmayı görmek başka, onun içindeki sistemli yaratılışı fark etmek başkadır.

**“Dinlenilirse”** denilmesi de manidardır. Çünkü kâinat sadece seyredilecek bir manzara değil, okunacak ve dinlenecek bir kitaptır. Çiçek susmaz, ağaç susmaz, toprak susmaz; hepsi sürekli konuşur. Fakat insan bu dili çözemezse, her şey ona sessiz görünür. Hâlbuki dikkatle bakıldığında her varlık bir ders verir, bir hakikati fısıldar.

Son olarak **“tesadüf şeytanları bile kabul ile hayran olurlar”** ifadesi, bu hakikatin ne kadar açık olduğunu gösterir. Yani insan gerçekten bu düzeni görse, bu uyumu fark etse, en inatçı şekilde tesadüfü savunan biri bile bu manzara karşısında susar. Çünkü ortada inkâr edilemeyecek bir nizam, inkâr edilemeyecek bir hikmet vardır.

**Bahar mevsimi adeta şöyle haykırır:** “Ben tesadüfen değilim. Bu kadar sanat, bu kadar ölçü ve bu kadar ahenk sahipsiz olamaz.”